

aktig. — *Slummeraktighet*, f. 3. — *Slummeraktigt*, adv.

SLUMP, m. 2. 1) Något osorteradt helt, som innehåller hvarjehanda både dugligt och dåligt. *Köpa, sälja i s. På s.*, på vinst och förlust. — 2) Sista lemningen af något. *S. i en butelj. Blandning af s-ar.* — 3) (utan plur.) Tillfällig händelse. *Det var en s. som gjorde det. Det skedde af en s. På s.*, på höft, på måfå, ungefär.

SLUMPA, v. n. o. a. 1. *Köpa, sälja i slump* (se *Slump*, 1). *S. af en något. S. bort, se Bortslumpa. S. om en ting*, uppgöra köpslut om något på vinst och förlust. — *S. sig*, v. r. (fam.) Inträffa af en slump. — *Slumpande*, n. 4. o. *Slumpning*, f. 2.

SLUMPHANDEL, m. sing. eller
SLUMPKÖP, n. 5. Handel, köp, som sker i slump.

SLUMPLYCKA, f. 1. Tillfällig lycka. — *Syn.* Lycksjott, Träff, Trojodus.

SLUMPVIS, adv. 1) I slump. *Köpa, sälja s.* — 2) Af en slump, tillfälligtvis, händelsevis.

SLUMRA, v. n. 1. 1) Befinna sig i ett tillstånd af slummer. *S. in, se Instumra.* — *Syn.* Se *Sofva.* — 2) (fig.) Vara i overksamhet. *Kraften s-de ännu hos honom.* — *S-nde*, part. pres. (Fig.) *S. krafter*, ej väckta till lif. — *Slumrande*, n. 4. o. *Slumring*, f. 2.

SLUMRARE, m. 5. — RERSKA, f. 1. En, som slumrar.

SLUMRIG, a. 2. (föga brukl.) Se *Slummeraktig*.

SLUNGA, f. 1. Redskap att kasta med på långt håll och med stark fart, bestående af en lång, vid midten bredare remsa af läder (äfv. ylle, bast, hår, senor), i hvars midt kastkroppen (sten, kula) lägges, hvarefter begge ändarne omfattas med handen, slungan svänges omkring en eller tvenne gånger, och ena ändan lössläppes i det ögonblick, då man tror, att kastkroppen skall träffa målet.

SLUNGA, v. a. 1. 1) Kasta med slunga. — 2) (i allm.) Kasta med stark fart. (Fig.) *S. bannstrålen emot någon*, bannlysa honom. — *Slungande*, n. 4. o. *Slungning*, f. 2.

SLUNGARE, m. 5. eller SLUNGKASTARE, m. 5. Stridsman, som nyttjar slunga.

SLUNGORM, m. 2. Ett slags orm i S. Amerika, 30 fot lång, brun med sexkantiga svarta fläckar, och som i högt gräs lurar på sitt rof. *Boa Constrictor*.

SLUNGSTEN, m. 2. Sten, som begagnas till slungning.

SLUNK, slungnk, m. 2. (af *Slinka*; fam.) Återstod af våtvaror; sqvätt.

SLUNT, m. 2. (prov.) Dagdrifvare, lathund. SLUNTA, v. n. 1. (af *Slinta*; prov.) Slinta öfver, hålla sig undan, slå dank.

SLUP, m. 2. 1) Ett som en kutter tacklad, enmastadt fartyg, med bom-, topp- och stagegel. — 2) Ett slags segelbåt, tillika inrättad för rodd. (Fig fam.) *Hålla ut med s-en*, träget hålla i. — *Ss. S-roddare*.

SLUGAST, m. 2. Sjöman, som för en slup och har uppsigt öfver dertill hörande inventarier.

SLURF, SLURFVA, SLURFVIG, m. fl., se *Starf, Starfva, Starfvig, &c.*

SLUSK, m. 2. o. SLUSKER, m. sing. (fam.) Sluskig karl.

SLUSKAKTIG, a. 2. (fam.) Lik en slusk; vanlig hos en slusk.

SLUSKIG, a. 2. (fam.) Osnygg i sin klädsel. — *Sluskigt*, adv.

SLUSKIGHET, f. 3. (fam.) Osnygghet i klädsel. SLUSS, m. 2. (af medelt. lat. *Seclusa*, afstängdt ställe i flod) 1) Vattenbyggnad i flod eller kanal, på sådana ställen, der ett starkare fall hindrar sjöfarten, och bestående i ett stängsel eller en dam af jord, trä, sten, med en eller flera portar, som höjas eller sänkas, öppnas eller stängas, för att gvarhålla eller utsläppa vattnet, och dymedelst göra fartygs framkomst på sådana ställen möjlig. *Öppna, stänga s-arna. Graf emellan tvenne s-ar.* — 2) Brygga öfver en sådan sluss. — *Ss. S-byggnad*.

SLUSSAFGIFT, f. 3. Afgift af fartyg, som passera en sluss.

SLUSSGRAF, f. 2. pl. — *grafvar.* Gräfd kanal vid en sluss.

SLUSSMÄSTARE, m. 5. Person, som har tillsyn vid en sluss och besörjer slussportarnes öppnande och stängning.

SLUSSPENNINGAR, m. 2. pl. Se *Slussafgift*. SLUSSPORT, m. 2. Port på en sluss.

SLUSSVATTEN, n. 5. Vatten, instängdt emellan tvenne slussar.

SLUSSVERK, n. 5. Ställe i flod eller kanal, der flera slussar äro byggda.

SLUT, n. 5. 1) Upphörande, ände af ett ting, af en handling, en verkning. *S-et af skogen, gatan, vägen. S-et af en trupp. S-et af ett tal. I s-et af brefvet. Vid årets s. Lifvets s. S. på en sammankomst, på striden. Betalnings-terminens s. Höra någon ända till s. Till s., sist, sluteligen, t. ex.: Till s. uppfördes. Komma vid s-et, när något slutas. Komma på s-et, ibland de sista. Göra s. på, bringa till s., sluta. Göra s. på, äfv. förbruka eller förlösa något, så att intet är kvar. Få s. på, hinna till slutet, få färdig. Få, taga s., sluta, ändas. Få, taga ett olyckligt s., sluta på ett olyckligt sätt. — Brukas ofta (fam.) adjektivt i st. f. Sludad, ändad, förbrukad, åtgången, all, t. ex.: Spektaklet är s. Mjölken är s. Varan är s. Det är alltsammans s. — 2) Utgång. Det är ovist, hvad s. det kan bli på den saken. S-et blef det, att Hvad s. skall det taga? Vänta på s-et. — 3) Se *Beslut, Köpslut, Bokslut*.*

SLUTA, v. a. 3. Pres. *Sluter*. Impf. *Slöt*. Sup. *Slutit*. Part. pass. *Sluten*. Böjes, för bem. 3, a, b, c, efter konj. 1. 1) Noga täcka en öppning, stänga, tillsluta. I samma mening och oftare säges *S. igen, ihöp, till. S. ell. s. igen, till dörren. S. ell. s. igen ögonen. S. ute, se Utesluta.* — 2) Föra nära intill, tränga, trycka, omsluta. Endast i några få talesätt, såsom: *S. någon till sitt hjerta, i sin famn, i sina armar, om lifvet. S. en krets*, formera en k. *S. lederna*, tätt sammantränga dem. *S. i bojar, i jern*, fängsla med b., j. *S. ihöp*, hopfoga. — 3) (fig.) a) Låta upphöra, föra till slut, fullborda; (neutralt) upphöra. Böjes för denna bem. efter konj. 1, men har i Impf. äfv. *Slöt. S. ett möte, en sammankomst, en öfverläggning. S. ett arbete. S. att arbeta, att skriva. S. sina dagar*, dö; äfv. taga lifvet af sig. *S. låget, truppen*, vara den siste i låget, truppen. *Det stycket s-r boken*, är det sista. *S. en räkning*, se *Afsluta. S. ett hvalf*, fullborda det upptill. *Hvar s-de vi? Har ni ej s-t än? S. med, ell. s. upp med*, upphöra med, t. ex.: *S. med skrivaende. S. med att, slutligen, till slut göra något, t. ex.: Han s-de med att gråta*, till slut började han att gråta. *S. af,*